

Sodobna albanska lirika v Jugoslaviji

v izboru Alija Podrimje ter v prevodu Ivana Minattija in Bogdana Gjuda

Esad Mekuli

ŽELJA PO NEDOSEGLJIVEM V višavi se kot jagnjeta v bregu oblaki igrajo,
v meni pa rase žeja za nedosegljivim:

Rad bi prijel za roko belorune oblake
in z njimi poletel visoko visoko
z veselo pastirsko pesmijo . . .

Ko pa v daljavah zazveni mesečina
in zemlja zadrhti koprneče v noč,
bi se kot srebrni lati žarkov
spustil
in obsvetil
skrite koticke žalosti in trpkih spoznanj.

O, rad bi prijel za roko belorune oblake,
da vendar mladost že veselo zavriskne
in v srcu zbudi hrepenenje . . .

— Toda zakaj mi kot zaslužnjen zvok
v trepetajočem srcu odzvanja
in se teman nemir v duši razliva?!
Kadar gledam igro oblakov nad mestom
in v meni vstaja žeja za daljami.

Enver Gjerqeku

ZADREGA PESMI Je to vrnitev ali beg praznote?
Me zdaj prebuja sonce? Ne. Dežuje.
Vrnitve ni za trave ne temote.
Kam s tabo, dan, ko vse že obmiruje?

Sem buden, ali pa me luč zavaja?
 Svet v meni spi — čuj že korak jeseni.
 Vse kar sem ljubil v sanje zdaj prehaja —
 za mene niti mravlja se ne zmeni.

Spokorniško bi pesem dolgo pel,
 kako ta feniks je prišel na svet.
 Ta, ki še včeraj v krvi je živel —
 prostaški in vsakdanji in preklet.

Je sen samote, bližanje davnini?
 Me žalost zbuja? Ne. Prepad preži.
 Ne vrnem k travi se in ne k dolini,
 ki za menoj še zdaj mordá kriči.

ELEGIJA ZELENJA

Kam s temi zelenimi rokami,
 ki vsenaokrog širijo vonjajoče ljubkovanje?
 Kam s plamenečimi pozdravi
 pomladnih trepalnic, ki plešejo v očeh?
 Kam pred požarom zelenja,
 ki nehote žge zenice?

In hrib, ki se je vnel v zelenem ognju
 razveša obrvi na okna koč.
 In želja dekliška vzdihuje z elegijo zelenja,
 ko ji ptica zastavi krila v bele roke.
 O, kam, ves kot led, pred tem hrepenenjem,
 pred očmi zelenja, deročega kot hudournik?

Polt želje izgoreva v zelenju
 in ni ga, ki bi njen ogenj utešil.
 Kam s temi zobmi pomladi,
 ki nam grizejo v ustne brez trohe usmiljenja?
 ... Vrhovi, koničasti v zelenem hrepenenju
 so mi ranili oči in nikomur ne smem tega povedati.

UTIŠANA PESEM   Tanke strune si napenja
 dež jeseni razigrane,
 veter s prsti kot liane
 poje pesmi pozabljenja.

Dež trepalnice povesi,
 veter jih kot s sabljo seka;
 čelo néba brez bolesti
 zdaj je, v duši pesem veka.

Dežne bilke — svile vroče,
 moje so oči zaspale . . .
 spet nekdo za mene joče,
 ali zastran ptice male.

Besim Bokshi

ZLOČINSKA NOČ   Nocoj je prišla utrujena starka
 izpila je radost in žalost in vzdihe dneva
 globoko kjer se zmračí tema —
 Svet je tako onemel kakor noč.

Slišal sem jo ko je kasno zastokala
 na njenih kačjih prsih —
 ko je zamolklo odjeknil kot smrt ne sam vzdih.

Nekdo je izgubil zvezdo
 tovariš v molčeči noči!

Videl sem ko mu je spila oči
 globoko kjer se zmračí tema —
 ko je zamolklo odjeknil kot smrt en sam vzdih.

Vedi!

Še dve iskri nocoj sta zamrli
 tu spodaj na dnu noči.
 Nocoj je izdihnil človek gluhi kot polnoč.